

C.H. Mackintosh

De ware dienstknecht

zijn tegenslagen, hulpbronnen en doelen

Mattheüs 11

Er is een nooit aflatende frisheid in elk deel van het Woord van God, maar vooral in die delen ervan die ons de gezegende Persoon van de Heere Jezus voorstellen; die ons vertellen wat Hij was, wat Hij deed, wat Hij zei, hoe Hij het deed en hoe Hij het zei; die Hem aan ons voorstellen in Zijn komen en gaan en weergalozе wegen; in Zijn geest en manier van doen, ja, in Zijn blikken. Er is iets in dit alles dat het hart bekoort. Het is veel krachtiger dan de loutere verklaring van doctrines, hoe belangrijk ook, of de vaststelling van principes, hoe diepgaand ook. Deze hebben zeker hun waarde en hun plaats; ze verlichten het begrip, instrueren de geest, vormen het oordeel, besturen het geweten en bewijzen ons een dienst van onschatbare waarde.

Maar de voorstelling van de Persoon van Christus trekt het hart, bevestigt de gevoelens, bevredigt de ziel, ja, het hele wezen. Kortom, niets kan het bezig zijn van het hart met Christus Zelf, zoals de Heilige Geest Hem aan ons voorstelt in het Woord en vooral in de onnavolgbare verhalen van de Evangeliën, overtreffen. Mag het ons gegeven worden dit aan te tonen, terwijl we samen het elfde hoofdstuk van het Evangelie van Mattheüs doornemen, waarin we een beeld krijgen van Christus, de ware Dienstknecht, in Zijn verwerping, Zijn hulpbronnen en Zijn doelen: de afwijzing die Hij in Zijn bediening ontmoette; de bronnen die Hij in God vond; en de resultaten van de zending van de Zoon des mensen.

De verworpen Knecht

Laten we eerst kijken naar de afwijzing en de verwerping van de Heer. Er is nog nooit iemand geweest die als dienstknecht van God in deze wereld werkzaam was, die niet op de een of andere manier te maken kreeg met afwijzing. En de volmaakte Dienstknecht vormt geen uitzondering op deze algemene regel. Jezus ondervond afwijzing en teleurstelling; want als het anders met Hem was geweest, dan had Hij niet kunnen meeleven met hen die deze dingen in elke fase van hun loopbaan ontmoeten. Hij ondervond als Mens perfect alles wat de mens kan meemaken, de zonde uitgezonderd. 'Hij is in alle dingen verzocht als wij, met uitzondering van de zonde' (Hebr. 4:15). Hij werd geraakt door het besef van onze zwakheden. Hij begrijpt volledig alles waar Zijn dienaren doorheen moeten gaan in hun werk.

Welnu, in dit elfde hoofdstuk heeft de Geest een reeks van die afwijzingen of teleurstellingen gegroepeerd die de volmaakte Dienstknecht, de ware Dienaar moest tegenkomen bij de uitoefening van Zijn bediening. De eerste kwam van een kant waarvan we het niet hadden verwacht, namelijk van Johannes de Doper zelf. 'Toen nu Johannes in de kerker de werken van de Christus hoorde, zond hij door middel van zijn discipelen een vraag en zei tot Hem: Bent U Degene die zou komen, of moeten wij een ander verwachten?' (vs. 3).

Het is heel duidelijk dat op het moment dat Johannes de Doper deze boodschap naar de Meester stuurde, zijn geest onder een wolk was. Het was een donkere periode in zijn leven. Dit was niet ongewoon. De allerbeste en oprechtste van Christus' dienaren hadden hun geesten soms overschaduwed door de donkere wolken van ongelof, moedeloosheid en ongeduld. Mozes, de geëerde en trouwe dienstknecht van God, kwam bij een gelegenheid met vragen zoals deze: 'Waarom hebt U Uw dienaar kwaad gedaan en waarom heb ik geen genade gevonden in Uw ogen, dat U de last van heel dit volk op mij legt? (...) Ik alleen kan al dit volk niet dragen, want het is mij te zwaar. En als U mij zo wilt behandelen, dood mij dan toch meteen, als ik genade in Uw ogen gevonden heb, en laat mij mijn onheil niet aanzien!' (Num. 11:11-15).

Dat was de taal van de zachtmoedigste mens op aarde, die ongetwijfeld voortkwam uit de zware omstandigheden en het gemopper van zeshonderdduizend man – maar toch was het de taal van Mozes! En het zou ons zeker niet passen hierover verbaasd te zijn, want waar is de gewone sterveling die de intense druk van zo'n moment had kunnen verdragen? Welke louter menselijke kracht zou het geweld van zo'n machtige vloed hebben kunnen keren?

Zo zien we ook Elia de Tisbiet onder zware druk, toen een donkere wolk over zijn ziel trok, onder een bremstruik vragen te mogen sterven: ‘Het is genoeg. Neem nu mijn leven, HEERE, want ik ben niet beter dan mijn vaderen’ (1 Kon. 19:4). Dit was de taal van Elia, een van de meest geëerde van Gods dienaren, die ongetwijfeld werd opgeroepen door een combinatie van zeer ongunstige invloeden; en laat niemand het hem kwalijk nemen voordat hijzelf, zonder een wankeling of een moedeloos woord, door soortgelijke omstandigheden is gegaan.

Zo vinden we ook Jeremia, een andere hooggeplaatste dienstknecht van God, die onder de slagen van Pashur en de beledigingen van de goddelozen om hem heen zijn gevoelens als volgt uitte: ‘U hebt mij overgehaald, HEERE, en ik heb mij laten overhalen. U bent mij te sterk geworden en U hebt overwonnen. Maar ik ben de hele dag belachelijk geworden, ieder van hen bespot mij. Want zo dikwijls als ik spreek, schreeuw ik het uit, roep ik: Geweld en verwoesting! Want het woord van de HEERE is mij tot smaad en tot schimp, de hele dag. Zei ik: Ik zal niet aan Hem denken, ik zal niet meer spreken in Zijn Naam, dan werd het in mijn hart als brandend vuur, opgesloten in mijn beenderen’ (Jer. 20:7-9).

En even verder: ‘Vervloekt is de dag waarop ik geboren ben. De dag waarop mijn moeder mij gebaar heeft, laat die niet gezegend zijn. Vervloekt is de man die mijn vader de boodschap bracht: U hebt een kind gekregen, een jongetje, en hem zeer blij maakte. Ja, laat die man zijn als de steden die de HEERE ondersteboven heeft gekeerd, terwijl het Hem niet berouwde. Laat hij in de morgen hulpgeroep horen, geschreeuw in het middaguur, omdat Hij mij niet al in de baarmoeder gedood heeft. Dan was mijn moeder mijn graf geworden en haar baarmoeder eeuwig zwanger geweest. Waarom toch ben ik uit de baarmoeder naar buiten gekomen, om moeite en verdriet te zien en opdat mijn dagen zouden eindigen in schande?’ (Jer. 20:14-18). Dat was de taal van de wenende profeet, die ongetwijfeld voortkwam uit de scherpe berispingen en zware teleurstellingen in zijn profetische bediening; maar het was wel de taal van Jeremia. Laten wij, voordat wij hem veroordelen, kijken of wij ons onder vergelijkbare omstandigheden beter zouden gedragen.

Johannes de Doper

Moeten wij ons dan verbazen, na het lezen van zulke verslagen als de bovengenoemde, dat wij Johannes de Doper in de duisternis van Herodes' kerker zien wankelen? Moeten we verbaasd zijn als we ontdekken dat hij niet beter was

dan de arbeiders uit vroegere generaties? Als Israëls wetgever, Israëls hervormer en Israëls wenende profeet, ieder in zijn tijd en generatie, wankelden onder het zware gewicht van de last die op hen drukte, moeten we ons dan verbazen dat 'Johannes, de zoon van Zacharias' in de donkere schaduwen van de gevangensmuren bezweek door een kortstondig gevoel van ongeduld en ongelooft? Zeker niet voordat wijzelf onbewogen soortgelijke dingen hebben meegemaakt!

En toch hebben we het gewaagd te zeggen dat de boodschap van Johannes een afwijzing en een teleurstelling was voor de geest van de Meester. Ja, dat is precies wat we zeggen; en we vinden de grond voor onze bewering in het antwoord van Christus: 'En Jezus antwoordde en zei tot hen: Ga heen en bericht Johannes wat u hoort en ziet: blinden kunnen weer zien en kreupelen lopen, melaatsen worden gereinigd en doven horen, doden worden opgewekt en aan armen wordt het evangelie verkondigd; en gelukkig is hij die over Mij niet ten val komt!' (Matt. 11:4-6).

Het is heel goed mogelijk, en zelfs waarschijnlijk dat Johannes de Doper door een tijdelijke schaduw van ongelooft in de verleiding kwam om zich af te vragen of Jezus wel Degene was over Wie hij in zijn bediening zo'n mooi en onvoorwaardelijk getuigenis had afgelegd. Ongetwijfeld kwam hij in de war, toen hij in de ijzeren greep van Herodes was en hoorde van de werken van Christus. Zijn arme hart zou zich kunnen overgeven aan redeneringen als deze: 'Als dit inderdaad de glorieuze Messias is naar Wie we uitkeken en wiens rijk met macht zou worden opgericht, waarom is het dan zo met mij gesteld, zijn dienaar en getuige? Waarom ben ik hier in deze sombere gevangenis? Waarom is Zijn sterke en machtige hand niet uitgestrekt om mij te bevrijden uit mijn banden en de gevangensdeuren open te gooien?'

Als dat de redeneringen van de gevangen Doper waren, en dat kunnen we wel aannemen, wat een krachtig en prikkelend antwoord lag er dan opgesloten in het antwoord van de Meester! Hij wees hem op de grote morele bewijzen van Zijn goddelijke zending, die ruimschoots voldoende waren om eenieder die van God geleerd was te overtuigen. Was het niet te verwachten dat de God van Israël, als Hij in het midden van Zijn volk verscheen, hun werkelijke toestand zou zien en zou oplossen? Was dit het moment voor louter machtsvertoon? Zou de Zoon van David Zijn troon kunnen vestigen te midden van ziekte en ellende? Was er geen noodzaak om geduldig en nederig barmhartigheid te bewijzen te midden van de gevarieerde vruchten van de zonde?

Het is waar dat louter macht de gevangenis van Herodes had kunnen openbreken en de gevangene had kunnen bevrijden; maar hoe zit het dan met de verlamden, de blinden, de doven, de melaatsen, de doden, de armen en ellendigen? Kon het vertoon van koninklijke macht hun toestand verlichten? Was het niet duidelijk dat er iets anders nodig was? En was het niet even duidelijk dat dit tot stand kwam door de genadige en verzachtende bediening van Jezus van Nazareth? Zeker, en de Doper had dit moeten weten. Maar jij en ik mogen best even binnentreden in de gevangenis van deze geëerde dienaar van Christus, niet alleen omdat de genade dit van ons verlangt, maar ook vanwege de overtuiging dat – als wij in zijn positie waren geweest – de fundamenten van ons eigen geloof, als die niet door genade waren ondersteund, nog veel betreurenswaardiger zouden zijn bezweken.

Toch is het belangrijk dat we het falen van Johannes de Doper goed begrijpen en dat we zorgvuldig de lessen leren die zijn tijdelijke depressie ons geeft. We zullen er goed aan doen om duidelijk te zien wat er aan zijn geloof ontbrak, zodat we zelf profijt kunnen hebben van dit ontroerende en interessante verhaal. Het zou de Doper enorm hebben geholpen als hij slechts had begrepen en onthouden dat dit de dag van Christus' medeleven was, en niet de dag van Zijn kracht. Als het de dag van Zijn kracht zou zijn, dan zou er geen kerker, geen brandstapel, geen enkele beproeving of verdriet zijn voor de heiligen van God. Dan zouden er geen woeste golven van de oceaan zijn, geen wolk aan de hemel, geen storm om te trotseren, geen ruwheid om te verdragen.

Maar dit is de dag van het medeleven van Christus; en de vraag voor de beproefde en verzochte, gekwelde en verdrukte gelovige, is de volgende: 'Wat zou je liever hebben: de macht van Christus' hand in verlossing uit de beproeving, of het medeleven van Christus' hart in de beproeving?' De vleselijke christen, het ongecontroleerde hart, de rusteloze geest, zal ongetwijfeld meteen uitroepen: 'Laat Hem slechts Zijn macht tonen en mij verlossen uit die ondraaglijke beproeving, de ondraaglijke last, de verpletterende moeilijkheid. Ik teken voor verlossing en bevrijding. Ik wil alleen maar rust.'

Sommigen van ons kunnen dit goed begrijpen. We zijn zo vaak als een os die niet gewend is aan het juk; we strijden rusteloos in plaats van ons geduldig te onderwerpen; we maken het juk des te pijnlijker door onze nutteloze pogingen om het af te schudden. Maar de geestelijke gelovige, het onderworpen hart en de nederige geest zullen zeggen, en dat zonder enige aarzeling: Laat me alleen genieten van de sympathie van het hart van Jezus in mijn beproeving, meer vraag ik niet. Ik wil niet dat zelfs de macht van Zijn hand mij berooft van één druppel troost door middel van de tere liefde en het diepe medeleven van Zijn hart. Ik weet zeker dat Hij mij kan verlossen. Ik weet dat Hij in een oogwenk de ketenen

kan verbreken, de gevangensismuren kan egaliseren, de ziekte kan bestraffen, de geliefde kan oprichten die voor me ligt in de koude greep van de dood, de zware last kan wegnemen, de moeilijkheid kan overwinnen, en in de nood kan voorzien.

Maar als Hij het niet juist vindt zo te handelen, als het niet past in Zijn onnaspeurlijke raadsbesluiten en in overeenstemming is met Zijn wijze en trouwe doel met betrekking tot mij, dan weet ik dat het alleen zal leiden tot een diepere en rijkere ervaring van Zijn rijke meegevoel. Als Hij het niet juist acht om mij van het ruwe pad van de beproeving en de moeite af te halen – dat pad dat Hij in volmaaktheid, en alle heiligen in hun mate hebben bewandeld – dan is het Zijn voornemen om samen met mij te wandelen op dit pad, dat wel ruw en doornig is, maar dat leidt naar de eeuwige woningen van licht en zegen hierboven.

We kunnen er geen moment aan twijfelen dat het bewustzijn van deze dingen het hart van Johannes de Doper te midden van zijn gevangenservaringen enorm zou hebben verlicht; en ze zouden zeker moeten dienen om onze harten te kalmeren en te ondersteunen in de diverse oefeningen waar we doorheen gaan in deze woestijncène. Het moment is nog niet aangebroken waarop Jezus Zijn grote macht aanvaardt en regeert. Het is de dag van Zijn geduld met de wereld, en van Zijn medeleven met Zijn volk. Dit moeten we altijd onthouden. Hij stak Zijn sterke hand niet uit om iets van Zijn eigen lijden af te wenden. Toen Petrus in misplaatste ijver het zwaard trok om Hem te verdedigen, zei Hij: 'Steek je zwaard weer op zijn plaats; want allen die het zwaard nemen, zullen door het zwaard omkomen. Of meen je dat Ik Mijn Vader niet kan bidden en Hij zal Mij dadelijk meer dan twaalf legioenen engelen terzijde stellen? Hoe zouden dan de Schriften vervuld worden dat het zó moet gebeuren?' (Matt. 26:52-54)

Maar terwijl we het kortstondige falen van Johannes de Doper volledig erkennen, en duidelijk de punten onderscheiden waarin zijn geloof tekortschoot, moeten we de druk van de omstandigheden waarin hij verkeerde niet vergeten, en de praktische moeilijkheid van de les die hij binnen de gevangensismuren moest leren. Het is erg moeilijk voor een arbeider om zichzelf terzijde geschoven te zien. Er zijn inderdaad maar weinig dingen moeilijker voor een actieve geest dan te leren dat men het ook zonder ons kan stellen. We zijn zo geneigd te denken dat het werk zonder ons niet kan doorgaan. En toch kan de Heer ons snel onze vergissing duidelijk maken. Paulus' gevangenschap bevorderde juist de zaak van Christus. De gevangenschap van een groot prediker bracht een heel aantal minder grote predikers voort. Luthers opsluiting in de Wartburg bevorderde de zaak van de Reformatie.

Zo is het altijd; en we moeten allemaal de heilzame les leren dat God het zonder ons kan stellen en dat Zijn werk zonder ons kan doorgaan. Dit geldt in alle gevallen. Het maakt helemaal niet uit wat ons werkterrein is. We zijn misschien geen apostelen of hervormers, leraren of predikers; maar wat we ook zijn, het is goed om te leren dat we gemakkelijk kunnen worden onttrokken aan het toneel om ons heen. Het besef hiervan geeft grote rust aan het hart. Het heeft de bijzondere uitwerking om ons te genezen van al die drukke zelfingenomenheid die zo echt hatelijk is. En het stelt ons in staat te zeggen: 'De Heer zij geprezen! Het werk gaat door, ik ben tevreden.'

De lezer zal een duidelijk verschil zien tussen de boodschap van Christus voor Johannes zelf en Zijn getuigenis over Johannes. Door tegen Zijn dienaar te spreken, laat Hij hem op een niet mis te verstane manier weten dat Hij zijn vraag begreep. Het is niet moeilijk om dit in te zien. We zijn ervan overtuigd dat het antwoord van de Heere aan Zijn dienaar een scherpe pijl bevatte. Het is waar dat die pijl in een heel delicaat omhulsel zat, maar het was wel een scherpe pijl: 'Gelukkig is hij die over Mij niet ten val komt.' Johannes zou dit ongetwijfeld begrijpen. Het was bedoeld om diep in zijn ziel door te dringen.

Johannes had met betrekking tot Jezus gezegd: 'Hij moet meer, maar ik minder worden' (Joh. 3:30). Nu werd hij ertoe geroepen dit praktisch in te vullen, niet alleen in zijn bediening, maar ook persoonlijk. Hij moest er genoeg mee nemen zijn loopbaan te laten beëindigen door het zwaard van de beul, nadat hij zijn laatste dagen had doorgebracht in een donkere kerker. Hoe mysterieus! Wat een diepgaande les! Hoe moeilijk is dit voor vlees en bloed! Wat een dringende noodzaak was er op dit moment voor Johannes om de woorden te verstaan die Hij later tegen Petrus sprak: 'Wat Ik doe, weet jij nu niet, maar je zult het hierna begrijpen' (Joh. 13:7).

Wat een pregnante woorden: 'nu' en 'hierna!' Wat moeten we die allemaal tot ons laten doordringen! Vaak gebeurt het dat het 'nu' in diepe duisternis is gehuld. Zwarte wolken hangen over ons pad. De handelingen van de hand van onze Vader zijn voor ons volkomen onverklaarbaar. Onze geest is verbijsterd. Er zijn omstandigheden die we niet kunnen verklaren, ingrediënten in onze beker waarvan we het doel niet kunnen begrijpen of waarderen. We zijn verward en voelen de neiging te roepen: 'Waarom is het nu zo?' We worden volledig in beslag genomen door het 'nu', en onze gedachten zijn vol duistere en ongelovige redeneringen. Totdat die kostbare woorden met een zachte stem tot het oor doordringen: 'Wat Ik doe, weet jij nu niet, maar je zult het hierna begrijpen.'

Dan worden de redeneringen beantwoord, de storm gestild, het donkere en deprimerende 'nu' wordt verlicht door de stralen van een schitterend en glorieus 'hierna'. Het bewogen hart antwoordt in heilige berusting: 'Zoals U wilt, Heer.' Konden we maar meer hiervan tonen! We hebben het zeker nodig, wat ons lot ook mag zijn. We komen misschien niet, zoals de Doper, in de gevangenis terecht; maar iedereen heeft zijn 'nu', dat geïnterpreteerd moet worden in het licht van het 'hierna'. We moeten naar het 'zichtbare en tijdelijke' leren kijken in het heldere en heerlijke licht van het 'onzichtbare en eeuwige'.

Maar laten we nog even luisteren naar het getuigenis van Christus over Johannes. 'Toen nu dezen weggingen, begon Jezus tot de menigten te zeggen over Johannes: Wat bent u in de woestijn gaan aanschouwen? Een riet door wind bewogen? Maar wat bent u gaan zien? Een mens in zachte klederen gekleed? Zie, zij die de zachte kleren dragen, zijn in de huizen van de koningen. Maar wat bent u gaan zien? Een profeet? Ja, zeg ik u, zelfs meer dan een profeet. Deze is het van wie geschreven staat: 'Zie, Ik zend Mijn bode voor U uit, die uw weg voor U heen zal bereiden'. Voorwaar, Ik zeg u: Onder hen die uit vrouwen geboren zijn, is geen grotere opgestaan dan Johannes de Doper; maar de geringste in het Koninkrijk der hemelen is groter dan hij' (Matt. 11:7-11).

Om het laatste goed te kunnen begrijpen, moeten we onderscheid maken tussen Johannes' persoonlijke karakter en levenswandel, en zijn plek in de bedelingen. Als we naar hem kijken qua persoon en wandel, kunnen weinigen in het koninkrijk de vergelijking met hem doorstaan wat betreft zijn afzondering en toewijding. Maar als we naar hem kijken in zijn openbare rol, d.w.z. in de plaats die hem was toegewezen in de goddelijke economie, neemt de zwakste en geringste in het koninkrijk een betere en hogere plaats in. Ditzelfde geldt voor de heiligen van de oudtestamentische tijd. Als we bijvoorbeeld Abraham nemen en hem vergelijken met de beste van de kinderen van God in deze bedeling, zou de 'vader van de gelovigen' hoger kunnen staan wat betreft persoonlijk geloof, kennis van God en oprechte toewijding. Het zwakste lid van de gemeente van God neemt echter in de goddelijke economie een plaats in waaraan Abraham nooit had kunnen denken, eenvoudig omdat het nog niet geopenbaard was. Heel veel vrome mensen worden ervan weerhouden om de waardigheid en de voorrechten van de heiligen in deze bedeling te zien, doordat zij zichzelf persoonlijk vergelijken met gelovigen uit het Oude Testament. Maar we moeten bedenken dat het niet een kwestie is van wat wij in onszelf zijn, maar van de plek die het God heeft behaagd ons te schenken volgens de orde van Zijn koninkrijk en huisgezin. Als het Hem behaagde ons een hogere plaats te geven dan die Zijn volk in oudtestamentische tijden kon innemen, dan is het geen ware nederigheid van onze kant om die te

weigeren. Ja, laten we liever om genade bidden om die plaats op de juiste wijze in te nemen en in overeenstemming ermee te wandelen.

Dat was het gloedvolle getuigenis van Christus over Zijn dienaar Johannes: 'Onder hen die uit vrouwen geboren zijn, is geen grotere opgestaan dan Johannes de Doper.' Hier zit een belangrijk principe in, dat we keer op keer geïllustreerd kunnen zien in het verslag van Gods handelen met Zijn volk. Als de Heer een boodschap aan Zijn dienaar wilde sturen, dan zou Hij die sturen. Hij zou tegen hem spreken, helder en duidelijk. Maar op het moment dat Hij *over* hem spreekt, ligt het totaal anders. Zo is het altijd, en God zij geprezen dat het zo is. Wij hebben zo onze manieren en God heeft Zijn plannen en gedachten; en terwijl Hij trouw met ons omgaat volgens het eerste, kan Hij *alleen over* ons spreken volgens het tweede. Wat een opluchting voor het hart is dit! Wat een troost en wat een morele kracht! Maar ook wat een reden tot zelfoordeel!

God heeft ons een hoge positie gegeven en Hij denkt over ons en spreekt over ons in overeenstemming daarmee. We hebben onze eigen praktische manier van doen, en Hij spreekt tegen ons in verband hiermee. Hij zal ons onder kritiek stellen en ons onze wegen laten voelen en onze daden beoordelen; maar op het moment dat Hij *over* ons begint te spreken met anderen, brengt Hij de volmaaktheid van Zijn eigen gedachten over ons ter sprake. Hij spreekt over ons overeenkomstig de volmaakte positie die Hij ons in Zijn tegenwoordigheid heeft gegeven, de vrucht van Zijn eigen eeuwige raadsbesluiten ten aanzien van ons en van Zijn volmaakte werk vóór ons.

Israël in de vlakten van Moab

Zo was het ook met Israël in de vlakten van Moab. Zij hadden hun eigen wegen en God had Zijn gedachten; en hoewel Hij hen vaak moest berispen om hun wegen, en moest spreken over hun verdorvenheid en halsstarrigheid, toch verscheen de geldzuchtige profeet niet eerder op het toneel om Israël te vervloeken, dan nadat de Heere Zichzelf precies tussen Zijn volk en de vijand had geplaatst om de vloek in een zegen te veranderen en de meest verheven en wonderbare dingen van hen te getuigen.

'God is geen man, dat Hij liegen zou, of een menskind, dat Hij ergens berouw over hebben zou. Zou Hij iets zeggen en het dan niet doen? Zou Hij spreken en het niet gestand doen? Zie, ik kreeg opdracht om te zegenen: als Hij zegent, kan ik het

niet keren. Hij aanschouwt geen onrecht in Jakob; ook ziet hij geen kwaad in Israël aan. De HEERE, zijn God, is met hem, en de jubelklank van de Koning is bij hen. God heeft hen uit Egypte geleid; Hij is hem als de horens van een wilde os. Want er bestaat geen bezwering tegen Jakob of waarzeggerij tegen Israël. Er wordt in deze tijd over Jakob gezegd, en over Israël, wat God gedaan heeft' (Num. 23:19-23).

Wat een genade zien we hier van Gods kant: 'Hij aanschouwt geen onrecht in Jakob; ook ziet hij geen kwaad in Israël aan.' Wat zou de vijand hierop kunnen zeggen? Het gaat erom 'wat *God* gedaan heeft'. Het is niet: 'Wat *Israël* gedaan heeft!' Zij hadden vele malen dwaas gehandeld, maar God had verlossing gebracht. Hij had gehandeld vanwege Zijn eigen heerlijkheid, en die heerlijkheid had geschitterd in de volmaakte verlossing van een krom en verdraaid geslacht. Het had geen zin dat de vijand sprak over ongerechtigheid en kwaad, als de HEERE noch het één noch het ander wilde zien. Het is voor ons van weinig belang dat de satan aanklaagt, terwijl God ons heeft vrijgesproken; dat de satan onze zonden telt, terwijl God ze voor altijd heeft uitgewist; dat de satan veroordeelt, terwijl God ons heeft gerechtvaardigd.

I hear the accuser roar,
Of ills that I have done;
I know them well, and thousands more,
Jehovah findeth none.

Ik hoor de aanklager schreeuwen,
Over dingen die ik heb gedaan;
Ik ken ze goed, en duizend andere,
Maar de HEERE vindt er geen.

Het gevaar van antinomianisme

Maar sommigen zullen de neiging voelen om te vragen: 'Schuilt er geen gevaar in een dergelijk principe? Zou het ons niet kunnen voeren naar het gevaarlijke

terrein van het antinomianisme?’¹ Wees hiervan zeker: u bent nooit verder verwijderd van dat terecht gevreesde gebied wanneer u zich koestert in de heldere stralen van Gods eeuwige gunst en zich verheugt in de stabiliteit van Zijn onvoorwaardelijke en eeuwige verlossing. Er was nooit een grotere vergissing dan zich voor te stellen dat Gods vrije genade en complete verlossing ooit onheilige gevolgen konden hebben. De opvattingen van de mens over deze dingen kunnen zo'n effect hebben, maar overal waar de genade echt wordt gekend en de verlossing wordt genoten, zal men zeker ook de vrucht van de gerechtigheid vinden die door Jezus Christus is, tot heerlijkheid en lof van God.

Maar we weten dat het een oude gewoonte is van een onwetend wetticisme om antinomiaanse tendensen toe te schrijven aan de leer van vrije genade. ‘Zouden wij in de zonde blijven, opdat de genade toeneemt?’ (Rom. 6:1) is geen modern bezwaar tegen de doctrine van de genade. Toch blijft die leer onaangetast in al zijn zuiverheid en kracht, en vindt die zijn goddelijk centrum in de Persoon van Christus Zelf. Hij is, nadat Hij aan het kruis is gestorven om onze zonden weg te doen, ons leven en onze gerechtigheid geworden. Hij is onze heiliging en verlossing, ons alles in allen. Hij heeft ons niet alleen verlost van de toekomstige gevolgen van de zonde, maar ook van de huidige macht ervan.

Dit is wat God heeft gedaan, en het is de basis van het grote principe waar we bij hebben stilgestaan en dat we op verschillende manieren zien geïllustreerd in Gods handelen met Israël in de vlakten van Moab, en in Christus' handelen met de Doper in de kerker van Herodes. De HEERE dwong Bileam om tegenover Balak uit te roepen: ‘Hoe goed zijn uw tenten, Jakob! uw woningen, Israël!’ En dat precies op het moment dat die tenten en woningen ruimschoots stof leverden voor kritiek. Zo sprak ook Jezus tegenover de menigte over de grootheid van Johannes de Doper, precies op het moment dat de boodschappers op de terugweg waren naar hun meester met een onderzoekende vraag voor zijn hart.

Nu willen we dat de lezer een duidelijk beeld krijgt van dit principe en het voortdurend in gedachten houdt. Als we ons niet vergissen, zal het hem enorm

¹ Theologisch gezien is antinomianisme het geloof dat er voor christenen geen morele wetten zijn waarvan God verwacht dat zij zich eraan houden. Antinomianisme gebruikt een Bijbelse leer om tot een niet-Bijbelse conclusie te komen. De Bijbelse leer is dat christenen zich niet aan de wet van het Oude Testament hoeven te houden om gered te worden. Toen Christus stierf op het kruis, vervulde Hij de wet van het Oude Testament (Rom. 10:4; Gal. 3:23-25; Ef. 2:15). De niet-Bijbelse conclusie is dat er geen morele wetten zijn waarvan God verwacht dat christenen daaraan gehoorzamen.

helpen, niet alleen in het begrijpen van Gods Woord, maar ook in het interpreteren van Zijn wegen. God oordeelt Zijn volk. Hij zal en kan niet voorbijgaan aan enig falen in hun wegen. Het prachtige getuigenis van Bileam op de hoogten van Moab werd gevolgd door de scherpe speer van Pinehas in de vlakten van Moab. 'Onze God is een verterend vuur'. Dit is wat onze God nu is. Hij kan het kwaad niet verdragen. Hij spreekt over ons, Hij denkt aan ons en handelt jegens ons overeenkomstig de volmaaktheid van Zijn eigen werk; maar Hij zal onze wegen oordelen. Laat de vijand naar voren komen om te vervloeken, en wat ziet hij? Geen enkele vlek, alles is perfect, aangenaam en goed. Hoe kan het ook anders? Hoe zou het oog van God de zonden kunnen zien die voor altijd zijn uitgewist door het bloed van het Lam? Dat is totaal onmogelijk.

Wat dan? Maakt dit de zonde licht? Verre van dat. Zet het de deur open voor een losbandige wandel? Nee, het legt de enige ware basis voor persoonlijke heiliging. De Heere zal Zijn volk oordelen. Hij zal letten op de wegen van Zijn kinderen. Hij zal voor Zijn heiligheid waken; en dat niet alleen, maar Hij zal Zijn volk deelgenoot maken van die heiligheid en hiertoe ook de roede van de tucht gebruiken. Het was juist vanwege het feit dat Israëls tenten goed waren in de ogen van de HEERE, dat Hij Pinehas naar die tenten stuurde met de speer van het rechtvaardige oordeel in zijn hand.

En zo staat het ook nu vast, omdat Zijn volk kostbaar voor Hem is en aangenaam in Zijn ogen, dat Hij niets in hen of in hun wegen zal verdragen dat in strijd is met Zijn heiligheid. 'Want het is nu de tijd dat het oordeel begint bij het huis van God' (1 Petr. 4:17). God oordeelt nu niet over de wereld, maar over Zijn eigen volk. Hij zal de wereld straks oordelen. Maar laten we niet vergeten dat Hij als een 'heilige Vader' de Zijnen oordeelt; het is als een rechtvaardig God dat Hij de wereld zal oordelen. Het doel van het eerste is praktische heiligheid; het resultaat van het tweede zal eeuwige verdoemenis zijn. Wat ernstig!

Positie en praktijk

Maar er is nog een ander punt dat hiermee samenhangt en dat we onder de aandacht van de lezer willen brengen. Het is een punt van groot praktisch belang, namelijk dit: we moeten onze positie niet afmeten aan onze praktische toestand, maar we moeten onze praktijk altijd beoordelen aan de hand van onze positie. Velen vergissen zich hierin en hun vergissing leidt tot rampzalige resultaten. De positie van de gelovige is gevestigd, volmaakt, eeuwig, goddelijk. Zijn praktische

toestand is onvolmaakt en wisselend. Hij heeft deel aan de goddelijke natuur die niet kan zondigen; maar hij draagt ook zijn oude natuur met zich mee die niets anders kan dan zondigen.

Nu staat hij in het nieuwe leven, niet in het oude. God ziet hem alleen in het nieuwe. Hij is niet in het vlees, maar in de Geest. Hij is niet onder de wet, maar onder de genade. Hij is in Christus. God ziet hem als zodanig. Dit is zijn volmaakte en onveranderlijke staat. De zonden zijn weg; zijn persoon aanvaard. Zijn praktische toestand kan zijn status nooit aantasten. Het kan wel ernstige gevolgen hebben voor zijn gemeenschap, aanbedding, getuigenis, bruikbaarheid, geestelijk genot, geestelijke rust, en de heerlijkheid van Christus in verband met zijn praktische loopbaan. Dit zijn ernstige gevolgen voor elk gevoelig geweten en elke oplettende geest; maar de status van de ware gelovige blijft altijd intact en onveranderlijk. Het zwakste lid van de familie van God heeft die plaats van veiligheid en volmaaktheid in Christus. Dit te ontkennen betekent het loslaten van de ware basis van zelfbeoordeling en praktische heiligheid.

Als de christen dus zijn positie afmeet aan de hand van zijn praktische toestand, dan moet hij in nood verkeren, en dit moet evenredig zijn aan zijn eerlijkheid en inzicht. Er kunnen gevallen zijn waarin onwetendheid, zelfvoldaanheid of gebrek aan oprechtheid leiden tot een soort valse vrede; maar waar enige mate van licht, intelligentie en oprechtheid is, moet er geestelijke nood zijn als de status wordt afgemeten aan de praktische toestand.

Aan de andere kant mag nooit vergeten worden – en de oprechte christen zal dat ook nooit willen vergeten – dat de positie bepalend moet zijn voor de praktijk. Als die heilzame waarheid uit het oog wordt verloren, zullen we snel schipbreuk lijden met het geloof en een goed geweten. We moeten het oog van het geloof voortdurend gericht houden op de opgestane Christus en nooit tevreden zijn met iets dat niet volmaakt met Hem overeenstemt in geest, ziel en lichaam.

Johannes en Jezus

Een paar woorden zullen volstaan om de rest van de afwijzingen weer te geven waarmee onze gezegende Heer te maken kreeg, zoals die in ons hoofdstuk staan opgetekend. Nadat Hij de kwestie van de Doper en zijn bediening had opgelost, wendde Hij zich tot de mensen van dat geslacht en zei: 'Met wie echter zal Ik dit geslacht vergelijken? Het is gelijk aan kinderen die op de markten zitten en de

anderen de woorden toeroepen: Wij hebben voor jullie op de fluit gespeeld en jullie hebben niet gedanst; wij hebben klaagliederen gezongen en jullie hebben niet geweeklaagd. Want Johannes is gekomen zonder te eten en te drinken, en zij zeggen: Een demon heeft hij. De Zoon des mensen is gekomen en heeft gegeten en gedronken, en zij zeggen: Zie, een mens die een gulzigaard en wijndrinker is, een vriend van tollenaars en zondaars. En de wijsheid is gerechtvaardigd door haar werken' (Matt. 11:16-19).

De vrolijke liederen en de klaagliederen werden allebei genegeerd door het ongeloof. Johannes kwam tot hen in de weg van de gerechtigheid, en men geloofde Hem niet. Christus kwam in volmaakte genade, maar men wilde Hem evenmin aannemen. De strenge en afstandelijke dienaar van de gerechtigheid kwam met de bijl van het oordeel in zijn hand, en de nederige Dienaar van de goddelijke genade kwam met woorden van genade en daden van goedheid. Maar zij werden door de mensen uit dat geslacht allebei verworpen. Maar de kinderen van de wijsheid zullen haar altijd blijven rechtvaardigen en zeggen: De Heere zij geprezen voor Zijn rijke genade! Wat een voorrecht om tot de bevoorrechte kinderen van de wijsheid te behoren! Om een oog te hebben om te zien, een oor om te horen, en een hart om de wegen en werken en woorden van de Wijsheid te begrijpen en te waarderen! Hoeveel zijn wij verschuldigd aan Gods genade!

Wee u!

'Toen begon Hij de steden waarin Zijn meeste krachten waren gebeurd, te verwijten dat zij zich niet hadden bekeerd: Wee u, Chorazin, wee u, Bethsaïda, want als in Tyrus en Sidon de krachten waren gebeurd die in u zijn gebeurd, allang zouden zij zich in zak en as hebben bekeerd. Ik zeg u evenwel: het zal voor Tyrus en Sidon draaglijker zijn in de dag van het oordeel dan voor u. En u, Kapernaüm, zult u soms tot de hemel verhoogd worden? Tot de hades zult u worden neergestoten! Want als in Sodom de krachten waren gebeurd die in u zijn gebeurd, het zou tot op heden zijn gebleven. Ik zeg u evenwel, dat het voor het land van Sodom draaglijker zal zijn in de dag van het oordeel dan voor u' (vs. 20-24).

Met welk een diepe ernst bereikt het woord 'wee u' het oor, als het van de lippen van de Zoon van God komt. Het is een wee als gevolg van de verworpen genade. Het is niet langer een kwestie van de wet overtreden, verordeningen ontoren en goddelijke instellingen schandelijk misbruiken, profeten en wijzen verwerpen en

stenigen. Dit alles was er, helaas, maar er was meer. De Zoon Zelf was gekomen in rijke genade. Hij had woorden van genade voor hun oren gesproken, die geen ander ooit had gesproken. Hij had Zijn machtige wonderen in hun midden gedaan. Hij had hun zieken genezen, de melaatsen gereinigd, de doden opgewekt, degenen die honger hadden te eten gegeven, de ogen van blinden geopend.

Wat had Hij niet gedaan? Wat had Hij niet gezegd? Hij verlangde ernaar om hen onder Zijn beschermende vleugels bijeen te brengen, maar zij wilden zich daar niet nestelen. Zij verkozen de vleugels van de vijand boven de vleugels van de HEERE. Hij had Zijn hart geopend om hen te ontvangen, maar zij wilden Hem niet vertrouwen. De hele dag had Hij Zijn handen naar hen uitgestrekt, maar zij wilden Hem niet aannemen; en nu, na veel verdraagzaamheid, stort Hij Zijn oordelen over hen uit en vertelt hun over het ontstellende lot dat te komen staat.

Maar beste lezer, komt het niet bij u op dat het 'wee u' van Mattheüs 11 een groter bereik kan hebben dan alleen Chorazin, Bethsaïda en Kapernaüm? Zou het niet met nog meer nadruk en kracht voor de christenheid gelden? Wij van onze kant kunnen er geen moment aan twijfelen. We kunnen niet proberen om in te gaan op de omstandigheden die samenwerken om de schuld van de belijdende kerk te verergeren, ondanks de wijde verspreiding van Bijbelkennis en evangelisch licht – de ontelbare vormen waarin geestelijke voorrechten op het pad van onze generatie liggen.

Maar wat is het rendement? Wat is de ware praktische toestand van zelfs degenen die het hoogste niveau van de christelijke belijdenis kennen? Helaas, wie zal antwoord durven geven? We kijken in één richting en zien de donkere schaduwen van bijgeloof de gedachten van de mensen omhullen. Kijken we naar een andere kant, dan zien we hoe het ongeloof een stoutmoedig en vermetel front opricht en haar goddeloze hand durft te leggen op de heilige canon van de Schriften. In combinatie hiermee zien we het arme hart gretig grijpen naar alles wat tot gemak en genot kan leiden.

In één woord, we kunnen gerust stellen dat er in de hele geschiedenis geen donkerder schouwspel is vertoond dan dat van het belijdende christendom in de huidige tijd. Neem Chorazin en de bijbehorende steden; neem Sodom en Gomorra en de steden van de vlakke; neem Tyrus en Sidon; zet ze allemaal samen op één weegschaal, met al hun schuld, en het christendom zal ze allemaal overtreffen. Want als je in die steden goddeloosheid en ontrouw vindt, dan worden ze niet zoals in het christendom gekoppeld aan de naam van Christus of bekleed met het bedrieglijke gewaad van een christelijke belijdenis. Nee, dit laatste is de grotere zonde van het christendom; en daarom moet het vreselijke

‘wee u’ worden afgemeten aan de grootheid van onze voorrechten en de verantwoordelijkheid die daaruit voortvloeit.

En als deze regels worden gelezen door iemand die tot op dit moment het getuigenis van het evangelie heeft afgewezen, willen we hem er liefdevol aan herinneren dat hij de ernst van de woorden ‘wee u’ moet beseffen. We vrezen dat slechts weinigen zich bewust zijn van de grote verantwoordelijkheid van het voortdurend horen en afwijzen van de evangelieboodschap. Als het al ernstig was voor Kapernaüm om het licht dat haar bestraalde af te wijzen, hoeveel ernstiger is het dan voor iemand om het heldere licht af te wijzen dat op hem schijnt door het evangelie van Gods genade! De verlossing is nu volbracht, Christus is verheven tot Vorst en Verlosser, de Heilige Geest is neergedaald, de canon van Gods Woord is compleet, alles is gedaan wat de liefde kon doen.

Als iemand daarom, tegenover al dit licht en deze grote voorrechten, nog steeds in ongeloof leeft en in zijn zonden, dan heeft hij zeker reden om te vrezen dat dit woord ten slotte over hem zal worden uitgesproken: ‘Wee u’, evangelie-weigeraar. In het boek Spreuken lezen we: ‘Omdat Ik riep, maar u weigerde, Mijn hand uitstreekte, maar niemand er acht op sloeg, omdat u al Mijn raad verwierp, Mijn bestraffing niet hebt gewild, daarom zal Ik ook lachen om uw ondergang, u bespotten wanneer uw angst komt, wanneer uw angst komt als een verwoesting, uw ondergang eraan komt als een wervelwind, wanneer benauwdheid en nood over u komen. Dan zullen zij tot Mij roepen, maar Ik zal niet antwoorden. Zij zullen Mij ernstig zoeken, maar zullen Mij niet vinden’ (Spr. 1:24-28). Mogen deze woorden door de Heilige Geest worden gebruikt om een achteloze lezer wakker te schudden en hem aan de voeten van Christus te brengen!

De hulpbronnen van Christus

Laten we ons nu nog richten op de bronnen die de volmaakte goddelijke Werker in Zijn God vond. Hij kreeg zeker veel afwijzing in deze arme wereld; maar Hij vond Zijn nooit aflatende hulpbronnen in God. En toen alles tegen Hem scheen, en Hij kon zeggen: ‘Voor niets heb Ik Mij vermoeid, nutteloos en vergeefs heb Ik Mijn kracht verbruikt’ (Jes. 49:4). Toen ongeloof, hardheid van hart en afwijzing Hem van alle kanten tegenkwamen, antwoordde Jezus en zei: ‘Ik prijs U, Vader, Heer van de hemel en van de aarde, dat U deze dingen voor wijzen en verstandigen hebt verborgen en ze aan kleine kinderen hebt geopenbaard. Ja Vader, want zo is het een welbehagen geweest voor U. Alles is Mij overgegeven

door Mijn Vader; en niemand kent de Zoon dan de Vader, en niemand kent de Vader dan de Zoon, en hij aan wie de Zoon Hem wil openbaren' (Matt. 11:25-27).

Hier waren dus de rijke en gevarieerde hulpmiddelen van de ware Werker, Die God in alles en altijd kon danken. Hij was onbewogen te midden van alles. Als het getuigenis werd afgewezen, als de boodschap op dove oren en onbesneden harten viel, als het kostbare zaad dat door Zijn liefdevolle hand werd uitgestrooid op de harde weg viel en door het gevogelte van de lucht werd weggenomen, kon Hij toch Zijn hoofd buigen en zeggen: 'Ik dank U, Vader. Zo heeft het U goed geleken.' Er was geen falen van Zijn kant. Hij wandelde en werkte altijd in de lijn van de goddelijke raadsbesluiten.

Dit geldt niet voor ons. Als ons getuigenis wordt afgewezen, als ons werk niet productief is, moeten we misschien de oorzaak onderzoeken. Misschien moeten we onszelf oordelen. Misschien zijn we niet trouw geweest. Het gebrek aan resultaat kan helemaal aan onszelf te wijten zijn. Het had anders kunnen zijn als we meer toegewijd waren geweest. We hadden gouden schoven kunnen verzamelen in die hoek van het veld, als we niet onze eigen vleeselijkheid en wereldsgezindheid hadden gehad. We waren genotzuchtig, terwijl we zelfverloochening hadden moeten tonen; we werden geleid door gemengde motieven. Kortom, er kunnen duizend redenen zijn in onszelf en onze wegen, waarom onze arbeid onproductief is gebleken.

Maar met de enige volmaakte Werker was dit niet het geval, en daarom kon Hij zich rustig terugtrekken van de afwijzing van buitenaf naar de hulpbronnen van binnen. Daar was alles helder voor Hem: 'Ik dank U.' Hij bleef met Zijn hart bij de raadsbesluiten van God. Alle dingen waren aan Hem overgeleverd en overgegeven. En zoals Hij elders zegt: 'Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen.' Het was allemaal geregeld en in orde. Gods raad zal standhouden en Zijn welbehagen zal worden volbracht. Wat een opluchting voor het hart te midden van afwijzingen en teleurstellingen!

God zal alles volmaken wat Zijn dienaren aangaat; en zelfs bij fouten en mislukkingen, zoals die er vaak zijn bij ons allemaal, is Zijn rijke genade nog overvloedig en neemt zij feitelijk de gelegenheid te baat om juist door ons falen des te helderder te stralen – hoewel de fouten zeker hun eigen pijnlijke en vernederende gevolgen zullen hebben. Alleen het besef hiervan kan kalme rust geven te midden van ontmoedigende omstandigheden. Als we ons oog van God afwenden, zullen onze zielen snel overweldigd worden. Het is ons voorrecht om God te mogen danken met het oog op alles, en onze toevlucht te nemen tot Zijn

eeuwige plannen, die gerealiseerd moeten worden ondanks al het ongelof van de mens en al het kwaad van de satan.

Kom tot Mij!

Maar we moeten dit artikel afsluiten en zullen niet veel meer doen dan de kostbare woorden citeren die de dienst beschrijven die onze Heer en Verlosser aan ons bewijst: 'Kom tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven. Neem Mijn juk op u en leer van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en u zult rust vinden voor uw zielen; want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht' (Matt. 11:28-30).

Deze woorden zijn bekend bij de lezers, en we noemen ze hier slechts ter aanvulling van het prachtige beeld dat in ons hoofdstuk wordt geschetst. We zijn ervan verzekerd dat de lezer zal genieten van de voorstelling van de goddelijke Werker in Zijn afwijzing, Zijn hulpbronnen en Zijn volharding. Het is inderdaad een wonderbare les. De Heere Jezus trekt Zich terug uit een toneel van teleurstelling en vindt al Zijn hulpbronnen in God. Hij komt dan weer te midden van het toneel dat Hem had verworpen en gaat genadig verder. Het is allemaal in volkomen genade, onuitputtelijke barmhartigheid, onvermoeibaar geduld.

Zeker, Hij had een antwoord gestuurd naar de Doper. Hij had de mensen van dit geslacht goed afgeschilderd. Hij had een ernstig wee uitgesproken over de onboetvaardige steden; maar Hij kan naar voren komen met al de frisheid en de volheid van de genade die in Hem woonde, en tegen elke zwaar beladen ziel zeggen: '*Kom tot Mij.*'

Dit alles is goddelijk en brengt onze harten tot aanbidding en dankzegging. Als Zijn *trouw* Hem ertoe dwingt om, met het oog op verzwaarde onboetvaardigheid, te zeggen: '*Wee u*', dan kan Zijn *genade* toch elk bezwaard hart met de ontroerende woorden aanspreken: '*Kom tot Mij.*' Beide reacties zijn volmaakt. De Heere Jezus voelde de afwijzing. Hij zou niet volkomen Mens zijn, als Hij ze niet gevoeld had. Ja, Hij voelde dit. Hij kon zeggen: 'Ik zocht naar medelijden, maar er was niemand; en troosters, maar Ik vond er geen.' Let op de woorden: Ik zocht. Zijn liefdevolle, menselijke hart zocht naar medelijden, maar vond het niet. Hij zocht troosters, maar zocht tevergeefs (Ps. 69:21). Er was geen medelijden voor Jezus, er waren geen troosters voor Hem. Hij werd alleen gelaten.

Eenzaamheid en verlatenheid, dorst, schande en dood: dat was het deel van de Zoon van God, de Zoon des mensen. De smaad, zegt Hij ook, heeft Mijn hart gebroken. Het is een grote vergissing om te denken dat de Heere Jezus niet in elk opzicht de oefeningen voelde waardoor Hij heenging, zoals een mens die zou moeten voelen. Hij besepte alles wat een mens kan voelen, behalve de zonde, en die laatste droeg Hij en nagelde Hij aan het kruis, geprezen zij Zijn naam!

Dit is niet alleen een kardinale leerstelling van het christelijk geloof, maar ook een waarheid die zo aangenaam is voor het hart van elke ware gelovige. Jezus voelde als Mens wat het was om verwaarloosd, teleurgesteld, verwond en beledigd te worden. Gezegende Heer, zo was het met U hier beneden, want U was waarachtig Mens, volmaakt in alles wat een mens is te midden van een harteloze wereld. Uw liefdevolle hart zocht medeleven, maar vond het niet. Eenzaamheid was Uw deel, terwijl U hunkerde naar gezelschap. De wereld had geen medelijden, geen troost voor U!

En toch, let op de genade die deze woorden uitspreken: 'Kom tot Mij'. Hoe anders is de Heer dan wij! Als wij, die het zo vaak verdienen vanwege onze manier van doen, worden afgewezen, wat zeggen we dan terug? Helaas, vaak is er ergernis, verwijten en bittere klachten. En waarom? Er kan gezegd worden dat we niet volmaakt zijn, zeker niet in onszelf. Maar we kunnen er zeker van zijn dat, als we meer de constante gewoonte zouden hebben om ons terug te trekken van de afwijzingen van de wereld of van de belijdende kerk, en onze hulpbronnen in God te vinden, wij veel beter in staat zouden zijn om alles te doorstaan en in genade terug te keren naar het toneel dat ons heeft afgewezen. Maar het gebeurt maar al te vaak dat we, in plaats van naar God toegedreven te worden, op onszelf geworpen worden; en het gevolg is dat we geen genade tonen, maar bitterheid. Het is onmogelijk om een nieuwe start te maken, als we er niet in slagen onze ware hulpbronnen te realiseren.

O, dat we echt van Jezus mogen leren en Zijn juk op ons mogen nemen! Laten we drinken van Zijn zachtmoedige geest! Wat een woorden: zachtmoedig en nederig! Hoe anders dan onze natuur! Hoe anders dan de wereld! Hoeveel trots, hoogmoed en zelfgenoegzaamheid is er bij ons! Wat een zelfvertrouwen, zelfzucht en zelfverheffing! Laat de Heer ons geven dat wij onszelf zien zoals Hij ons ziet, zodat we in Zijn tegenwoordigheid in het stof liggen en altijd nederig voor Hem wandelen.

Laat het ons gegeven worden in deze tijd van koppigheid en hoogmoed de morele kenmerken te tonen van een nederige geest, een geest die graag Zijn juk draagt, het juk van volkomen onderwerping aan de wil van de Heer in alle dingen. Dit is

het geheim van ware vrede en kracht. We kunnen alleen werkelijk rust in ons hart hebben, als onze wil onderworpen is. Dit gebeurt wanneer we elke handeling van de hand van de Vader kunnen beantwoorden met een 'Ja, Vader'. Dan zal rust ons deel zijn. Als onze wil actief is, is rust uitgesloten. Het is één ding om rust voor je geweten te krijgen door tot Jezus te komen, maar nog iets anders om rust in het hart te ervaren door Zijn juk op zich te nemen en van Hem te leren. Mogen wij veel meer van het laatste ervaren, in deze tijd van rusteloze activiteit.

Miscellaneous writings book 6

[The True Workman \(stempublishing.com\)](http://stempublishing.com)

